

EFTERVÆRN/DEN KOORDINERENDE RÅDGIVNING

Formand for LOKK, Niels Christian Barkholt, var torsdag den 29.11.2018 i DR P4 omkring den koordinerende rådgivning, som kommunen ifølge loven skal sætte i værk, når kvinden, der har været udsat for vold, flytter ud fra et krisecenter.

LOKK har lavet en rundspørge blandt kvindekrisecentrene, som viser, at de fleste krisecentre oplever, at den koordinerende rådgivning ikke fungerer. Få oplever, at den fungerer godt.

Nogle af udfordringerne er:

- Det er uklart, hvem der har opgaven. Det trækker mange ressourcer at afklare, hvem man skal kontakte i kommunerne.
- Der mangler en klar arbejdsdeling. Ofte lander de koordinerende opgaver hos krisecentrene, fordi kommunen ikke gør det.
- Rådgiverne, der skal udføre den koordinerende rådgivning, har ofte mange andre sager og opgaver og det smitter af på kvaliteten.
- Rådgiverne har ikke altid den rette faglighed til at kunne løse opgaverne. Det kræver særligt kendskab til voldens dynamik, indsigt i konsekvenser af vold og hvordan der skal handles relevant overfor kvinden og børnene.
- Ifølge loven skal den koordinerende rådgivning involveres senest ved kvindens udflytning. Praxis bliver derfor som oftest til, at den koordinerende rådgiver først kommer ind i billedet sidst i forløbet.
- At komme ind, hvor kvinden skal til at flytte, da er det for sent for at opnå en positiv effekt. Job, uddannelse, bolig, børn – normalisering af hverdagen skal der arbejdes med og tages stilling til langt tidligere.

Der hvor indsatsen foregår bedre, er der, hvor krisecenteret har en samarbejdsaftale med kommunen, som sikrer en arbejdsdeling og som udstikker, hvad der skal gøres på et givet tidspunkt. På den korte bane er det en rigtig god investering at lave de aftaler. Tidlig indsats betaler sig. På længere sigt bør vi etablere en stærk national struktur for efterværn.

Det ideelle efterværn er, at kvinden har en kontaktperson på krisecentret og at de kan være i løbende kontakt efter opholdet. Når hun flytter ud, så laves der en plan for, hvornår der foregår besøg hos kvinden, så man kan se, at hun og børnene er kommet videre. Der er løbende samtaler på kvindekrisecentret – også med en psykolog. De kvinder, der hænger ved, er dem, der har meget brug for socialrådgivning fx i komplekse børnesager. Der kan også være tale om isolation, ensomhed og mangel på netværk. Kvinden har forladt alting og sidder i et nyt liv uden vold, men kender ikke nogen.

Vi ved, at her er sandsynligheden stor for, at hun går tilbage til den samme partner eller en anden voldelig partner. Det kræver adskillige forsøg, før en kvinde forlader en voldelig partner. På den måde kan vi også i krisecentrene se positivt på, at kvinden kommer igen. Det vidner om, at hun er "på vej", men antallet af forsøg kan vi sætte markant ned. Hun har brug for støtte til at komme ind på et nyt spor i livet og det kræver en systematisk, vedholdende og velkoordineret indsats, jf. arbejdet med CTI-metoden og de gode resultater fra Krisecenter Odense:

https://www.fyens.dk/article/3296038?fbclid=IwAR3CM6bl6yET19E9hJa5b_h7_wM-6NcQkHkN0xMN1cqX2aKSCYsx5MYPV4I

Den bedste løsning er ifølge LOKK at placere efterværnet på kvindekrisecentrene, fordi medarbejderne har ekspertisen og et indgående kendskab til kvinden allerede. Kvinden kender også fagpersonen, fordi de har gået op og ned af hinanden gennem længere tid. De er altså foran på kendskab, relation og tillid – tidlig indsats.

Hvis man betaler krisecentrene en billigere takst end døgn for at gøre dette arbejde og dermed fritager kommunen for det, så vil det være en rigtig god investering, når vi derved kan undgå fx flere krisecenterbesøg, fejlslagne initiativer og at der bliver brugt mange ressourcer på samarbejde, der ikke har den ønskede effekt. Pengene vil hurtigt have tjent sig selv hjem.

Fagpersonen på krisecenteret, der har snor i kvinden, har opgaven i forhold til at koordinere med kommunen. På den måde sammenblander man ikke roller og opgaver. Fagpersonen fra krisecenteret har forudsætningerne til at gøre dette arbejde, hvor fx børnesagsbehandlerne har en generalistfunktion og skal være vidende om mange typer af sociale problemer, procedurer og lovgivning omkring sagsbehandlingen. Tovholderen på krisecenteret, som typisk er en socialrådgiver, skal også koordinere med jobcenter og uddannelse og det er afgørende for at komme i mål. Denne helhedsorienteret indsats bør der investeres i.

Bolden er givet op til en dialog om, hvordan vi kan forankre indsatsen bedre for kvinderne og børnene. Som det er i dag taber vi mange kvinder og børn på gulvet og kommunerne ender med at få en stor ekstraregning.

Med venlig hilsen

Niels Christian Barkholt

Formand

LOKK - Landsorganisation af Kvindekrisecentre

M: 51 52 07 59